

то дохожданье въ Оракійскіать полуостровъ до 968 год., или до покореніе то на Българе те отъ Великіать Князь Россійски Святославъ. Тукъ описва Дунайскы те жилища на Българе те, тѣхно то переселеніе въ Мизія и начало то на сегашна та Българія, Кралевство на Българе те до крещеніе то, крещеніе на Българе те, преводъ на священо то писаніе на Български языкъ, Меѳодій и Кирилль, редъ на Български те вожды (воеводы) и Кральове, войны съсъ разны народы, понятіе за Българска та литература, отношеніе на Българе те къмъ разны те народы и проч.

Освень това Венелинь въ 1834, 35 и 36 години напечата : 1) *объ источникъ народной поэзиі вообще и южно русской въ особенности,* 2) *о характеръ народной поэзиі у Славянъ Задунайскихъ* и 3) *Скандинавоманія и ея поклонники (или столътнія изысканія о Варягахъ)*. Това послѣдню сочиненіе Венелинь начна да печата въ 1836 г., но бѣше издадено слѣдъ неговъ тѣ смерть, въ 1842 г.

Но сичкы те неговы сочиненія не бѣхъ свършены *); гореречены те съ токмо начало на негова

*) Какъ то и самъ покойный Венелинь казваше.